

דברי חיזוק ומוסר מלוקטים משיעוריו של מורנו ורבנו הרב בניהו שמואלי שליט"א וישב

שם אצמיח קרן אצמי י- עכתי נפ אמיחי- יש פלא בפרשה שלנו, שכל הפסוקים של פרשת 'וישב' מתחילים באות ו', חוץ משמונה פסוקים. גם במגילת 'רות' כל הפסוקים מתחילים ב-ו' חוץ משמונה פסוקים. זה פלא גדול. צריך להבין את הדבר הזה. הפרשה מתחילה בגנות השבטים- במכירת יוסף, פרשת יהודה, מיתת ער ואון, גלגולי יוסף במצרים. הכל בעיות וצרות. אותו דבר מגילת 'רות', כולה בעיות וצרות. מתחילה בדור ששפט את שופטיו- 'ויהי בימי שפוט השופטים', כשהיה אחד מוכיח את חברו 'טול קיסם מבין שיניך', היה אומר לו 'טול קורה מבין עיניך'. ככה זה היה. גם כן היה במגילת 'רות' עניין הרעב שהיה אז, וגם כן מיתת אלימלך ושני בניו, ואיך עורפה עוזבת את חמותה, והעניות שפקדה את נעמי ורות. חוץ משמונה פסוקים שהם לא מתחילים באות ו', כי היה בהם מעט שמחה. בפרשת 'וישב' ראינו איך נזדווגה ליוסף אוסנת בת פוטיפרע. במגילת 'רות' גם כן הזדמנה רות לבועז. הכל תואם. והפלא הגדול הוא שבפרשה יש 112 פסוקים. אם תוריד שמונה פסוקים, יהיה יהיה 104 פסוקים שמתחילים באות ו'. במגילת רות יש 93 פסוקים. תוריד שמונה, יהיה 85, וזה יוצא בגימטריא 'בועז'. יש להתבונן מה העניין של אות ו'?, אלא אות ו' מסמלת- 'ו' על מכירת יוסף, 'ו' על פטירת אשת יהודה, 'ו' על פטירת ער, 'ו' על פטירת און. וזה לשון צער. בפרשה הזאת הפלא הגדול הוא כי בה מוזכר איך שנולד פֶרֶץ, שהוא ראש השלשלת שממנו מסתיימת מגילת רות- 'פרץ הוליד את חצרון, חצרון הוליד את רם, רם הוליד את עמידב, עמידב הוליד את נחשון, נחשון הוליד שלמון, שלמון הוליד את בועז, ובועז הוליד את עובד, ועובד את ישי, וישי הוליד את דוד, והנה המלכות באה! הכל מתחיל בפרץ והכל בפרשה שלנו. אם כן מגילת 'רות' היא מגילה שבה נולד עובד אבי ישי אבי דוד. גם הפרשה שלנו מראה על 'גאולה' איך שנולד פֶרֶץ. זה פלא פלאות איך הקדוש ברוך הוא מוליך את העולם. איך 'ותמות בת שע' אשת יהודה. וינחם יהודה ויעל אל גוזזי צאנו', ואז תמר כיסתה פניה וישבה 'בפתח עיניים', שזה היה פתח של אברהם אבינו שכל העולם פונה אליו. היא הייתה צדקת גמורה. יהודה לא הכיר אותה, כי בבית יהודה כל ימיה שהיא הייתה שם היא כיסתה פניה. ואז 'ותשב בפתח עיניים'- היא ידעה שיש ניצוצות גדולים, וגם שיהודה צריך להביא את מלך המשיח ממנה. והכל עילת העילות וסיבת הסיבות.

רואים מפה דבר גדול. קודם כל, שצריך טהרה וקדושה. דבר שני, ויבן אחרי שראה יהודה מה שאירע לו, וכל המשפחה שבורה, יצחק לא רואה והוא סגי נהור, יעקב יושב בשקו ובתעניתו, יוסף נמצא במצרים, יהודה עצמו אשתו מתה, וכל המשפחה במשבר. אומר יהודה 'אני חייב לפתוח פתח חדש'. מיד הלך ונשא אישה אחרת. הוא אמר 'נפלתי, קמתי!'. אדם ידע לו שאף פעם לא צריך להתייאש. ראינו שביום שנחרב בית המקדש, באותו יום נולד 'משיח צדקנו'. זה פלא פלאות. גם אצל אחשוורוש במשנתה שעשה, אכלו ושתו וקלקלו, והקדוש ברוך הוא דאג לסלק מהעולם את וְשֵׁתִי ולהכניס את אסתר במקומה כדי שתבוא הגאולה. תמיד זה הולך כך- **שם אצמיח קרן לדוד, ערכתי נר למשיחי**. הדלקת הנרות שאנחנו מדליקים עכשיו בחושך, כשהכל נראה חושך מסביב, ואנו לוקחים את השמן זית זך שלא יוצא בקלות וצריכים לכתוש את הזיתים היטב, כשהכל נראה חושך מסביב, אך צריך לדעת שהכל יהיה עוד 'אור גדול'. עכשיו רואים למשל שמחוקקים חוקים שמי יודע להיכן הם יגיעו. חותכים לאברכים תקציבים וכו'. אבל הכל זה מסביב צועק 'משיח' והכל זה עילת העילות וסיבת הסיבות. עוד הם לא עשו זאת, וכבר יש גאולה ויש ישועה. וצריך לא להתייאש.

קִרְבָּנֵי אֱלֹהֵי הַמִּזְבֵּחַ - יִצְחָק בְּעֵינֵי אֱלֹהֵי אֲבֹתָיו צריך לדעת שכל היסודות של עם ישראל עומדים על קדושה ועל טהרה. פלא פלאות איך שעם ישראל מוסר את עצמו על הטהרה ועל הקדושה. הגאון ר' משה פינקשטיין, בתחילה הוא היה ברוסיה, ונלחם מלחמה גדולה להעמיד את היהדות על תילה. היה זמן שסגרו השלטונות את מקווה הטהרה המהודר בעיר, והותירו את בני העיירה אובדי עצות והיתה צרה גדולה. ר' משה היה רב העיר ולא ידע מה לעשות. הוא שמע שבדיוק באותו זמן רוצים לבנות בעיר בריכת שחייה. הלך לקבל שבונה את הבריכה, ונתן לו חבילה גדולה של כסף, ואמר לו שליד הבריכה יעשה בור שלתוכו יפלו מי הגשמים, וישיקו את המים האלה ישירות לבריכה, וכך זה יהיה מקווה כשר. הקבלן הזה קיבל מהרב הרבה כסף, וביקש ממנו הרב שאף אחד לא ידע על כך. שאל הקבלן, איך הוא יוציא זאת לפועל?, אמר לו הרב שהוא ידריך אותו. וכך היה. הקבלן הגוי הזה היה כל פעם מעקב את הבניה, כי הוא ידע שהרב 'ישלש' לו עוד כסף, והרב אכן היה 'משלשל' לו עוד כסף, עד שנבנה מקווה מהודר עפ"י ההלכה עם 'השקה' לבור של מי הגשמים, והבריכה הזאת הייתה מקווה לטהרה. השמועה עברה מפה לאוזן, וכך היו באים לשם מכל המקומות נשים, כאילו היו הולכות לבריכה, אך בפועל היו טובלות. חלפו שנים, הרב עזב את רוסיה והגיע לארה"ב. לעת זקנתו לא הרגיש כ"כ טוב, ויום אחד לקחו אותו לביה"ח וידעו שמצבו לא פשוט. למרבה הפלא, פתאום חל במצבו של הרב שיפור גדול והוא שב לביתו, ואף אחד לא האמין לזה. היה לו ידיד גדול שהיה גר רחוק מאיפה שהרב נמצא וקראו לו ר' דוד, והוא הרים טלפון לנכד של הרב ושאל 'מה שלום הרב. הרב לא הרגיש טוב?', ענה הנכד 'כן. ועכשיו הוא כבר חזר לבית. איך אתה יודע על כך?', ענה 'הלילה אני חולם חלום נורא. ראיתי את סבך הגדול איך שהוא עומד לפני בית דין של מעלה חלש וחיוור, והם הופכים בדינו ומתלבטים אם ליטול את נשמתו או לא? לפתע נשמע קול חזק של אחד המלאכים שאומר 'בזכות המקווה הוא יבריא לחלוטין. זכות המקווה תעמוד לו'. ור' דוד שואל את הנכד 'האם ידוע לך במה מדובר?', ענה 'כן. עכשיו אני מבין. הסבא בנה מקווה ברוסיה, ובזכות זה באו הרבה ילדים לעולם'. וזה הזכות שהגנה עליו, כי הציל הרבה נשמות.

לְמַעַן תִּשְׁמַחַת בְּיְהוָה אֱלֹהֶיךָ - הגמרא אומרת ב'ברכות' ס"א- כשהוציאו את רבי עקיבא להורג, היה זמן של 'קריאת שמע', והיו מסרקין את בשרו במסרקות של ברזל, והיה מקבל עליו אותו זמן 'עול מלכות שמיים'. אמרו לו תלמידיו 'רבנו, עד כאן?', אמר להם 'מה אתם רוצים?', כל

ימי הייתי מצטער על הפסוק הזה 'בכל נפשך', אפילו נוטל נפשך. אמרתי 'ריבוננו של עולם, מתי יבוא זה לידי ואני אקיים' אפילו נוטל את נפשך. היה מאריך ר' עקיבא ב'אחד', עד שיצאה נשמתו. יצתה בת קול ואמרה 'אשריך רבי עקיבא שיצאה נשמתך ב'אחד'. אמרו מלאכי השָׁרֵת 'זו תורה וזו שכרה?' 'ממתים יְדָךְ השם, ממתים מְקַלְד', אמר להם 'חלקם בחיים'. יצתה בת קול ואמרה 'אשריך רבי עקיבא שאתה מזומן לחיי העולם הבא'. החיד"א אומר בשם המקובלים, בשם 'מקדש מלך' - פסוק 'ואהבת את י-ה-ו-ה אלוהיך', סופי התיבות זה קדוש 'כה'ת'. וזה השם מועיל להציל את האדם מצרה. אז אמרו לו תלמידיו לרבי עקיבא 'עד כאן? רק עד 'שמע ישראל השם אלוהינו השם אחד?'. תמשיך 'ואהבת את השם אלוהיך', 'הרי לימדת אותנו שזה סופי תיבות של שם קדוש. תינצל מהצרה הזאת ע"י שם קדוש זה'. אמר להם 'כל ימי הייתי מצטער על הדבר הזה'. אומרים רבותינו בילקוט שמעוני, 'ויבטחו בך יודעי שמך', ואיך יבטחו? 'כי לא עזבת דורשיך י-ה-ו-ה', סופי תיבות 'כה'ת'. ובזה יבטחו הצדיקים שלא תאונה להם הרעה. גם כששלח יעקב את המלאכים אל עשוי, אמר להם 'כדבר הזה תדברון אל עשוי במוצאכם אותו'. 'כדבר הזה תדברון' ראשי תיבות 'פה'ת', כדבר הזה תדברו ולא תפחדו כשאתם פוגשים את עשוי. תגידו עליו את השם הקדוש 'כה'ת', ולא יוכל להזיק אתכם בשום אופן.

אומר ר' אלחנן וסרמן, שכל מה שהתורה מספרת על תולדות הימים של עם ישראל בפרשיות הללו, זה כנגד דור 'עֲקֵבְתָא דמשיחא' שאז עיקר מלחמת היצר הרע הוא על לימוד התורה. וזה מה שעשה המלאך כשהוא נגע בכף ירך יעקב, כמו שכותב ה'חפץ חיים' 'ו'רא כי לא יכול לו, ויגע בכף ירכו', ואומר ה'זוהר' 'ויגע בכף ירכו', אומר רבי שמעון בר יוחאי - 'אילן תמכין דאורייתא' זה שני העמודים תומכי התורה. אומר הזוהר, שהשר של עשוי הוא מתאבק עם יעקב על הברכות, אך עיקר ההתאבקות שלו זה בגלל שעתידיים בניו לקבל את התורה. הוא יודע שאם יש להם תורה, אז הוא לא יכול עליהם, ולכן הוא צריך לקחת מהם את התורה. ואיך הוא ייקח מהם? מפיל בהם 'עצלות', מכניס אותם לכל מיני 'תאוות', וגם מצד שני הוא מתקיף תומכי תורה. ואז כשהם לא יוכלו ללמוד תורה, אז הוא יכול להאריך ימים. ולכן כתוב 'ותקע כף ירך יעקב' - כשם שהיך מעמיד את הגוף, כך מחזיקי התורה מעמידים את לומדיה. וזה שאומר הזוהר 'אלה תמכין דאורייתא'. אם תומכי תורה יפסיקו לתמוך, אז איך ילמדו? והתשובה לכך בהמשך הפסוק 'בהאבקו עמו', כלומר אפילו שבטלו תומכי תורה, יעקב אבינו בעצמו מתאבק עמו והוא לומד תורה בעצמו, וזה לא משנה לו אם יש כסף או אין כסף. אצלנו ב'פורת יוסף' הייתה תקופה שלא היה כסף. ראש הישיבה היה אומר 'תשמעו לי ותלמדו גם בלי כסף. משבר הכספים יעבור. עוד תתחנו שיהיה לכם ימים שאתם לומדים תורה מדוחק. זה מעלה פי 100 כשאתם לומד תורה מדוחק'. אתה יודע מה פירוש פי 100? - אם אתה מכניס עכשיו 'דולר' למכונה שמדפיסה 'דולרים', יוצא לך 100 דולר כנגד זה. זה לא פשוט. למדת דף אחד, זה נחשב שלמדת 100 דפים. כל זה כשהלימוד מתוך דוחק. למה שרו של עשוי לא נלחם באברהם? ולמה לא נלחם ביצחק? כי אברהם זה 'איש החסד', ואת זה הוא יכול לסבול. יצחק פשט צווארו על גבי המזבח, וגם את זה יצר הרע יכול לסבול. אבל יעקב שלומד תורה, את זה הוא לא יכול לסבול, ובזה הוא רוצה להילחם. אך יעקב אבינו בא 'שָׁלֵם' 'ויבוא יעקב שלם'. מה זה 'שלם'? - רבותינו אמרו - שלם בגופו, שלם בממונו ושלם בתורתו. בכל הוא שלם, וככה זה יהיה לכל הדורות. ולכן 'שלם' זה ראשי תיבות - ש' זה 'שמו' כלומר השם שלו - יעקב. ל' זה 'לשונו' ולימודו, ומ' זה 'ממונו'. הכל שלם אצלו.

אומר על זה ר' שמשון מאוסטרופולי - 'שלם' ראשי תיבות - 'שבתאי' 'לבנה' 'מאדים'. יש שבעה 'כוכבי לכת' שסימנם 'שצ"ם חנק"ל'. שבתאי, צדק, מאדים, חמה, נוגה, כוכב, לבנה. ארבעה מהם מורים על הטובה וסימנם 'נוגה, צדק, כוכב, חמה'. ושלושה מורים על הרעה וסימנם 'שלם' - שבתאי, לבנה, מאדים. 'ויבוא יעקב שלם' - שלם מכל מידה רעה. וגם אלה הכוכבים - שבתאי, לבנה ומאדים שאמורים לעשות בעיות, לא יעשו שום בעיה. לכן, כשעוסקים בתורה, אין יצר הרע ויצר הרע בורח. גם מי שהולך לעבוד ולהביא פרנסה לביתו, והוא קובע לו 'דף יומי' וקובע לו לימוד, יש לו נשמה טהורה. ואז יש לו 'חשמל'. התורה זה 'חשמל'. הנשמה הטהורה הזאת יש לה 'חשמל'. הנשמה הזאת, מה השם שלה? - 'פניאל'. זה אור מיוחד ששומר מכל צרה. 'פניאל' בגמטריא 'חשמל'. כמו שצריך לקרוא ב'תהילים' את הפרק ק' 'יענך השם ביום צרה'. הפרק הזה יש לו ח"ש אותיות ו-מ"ל תיבות, ואז יוצא 'חשמל'. ואז 'יאבק איש עמו עד עלות השחר'. המלבי"ם כותב - יעקב אבינו התעלה התעלות רוחנית גדולה והפשיט את ה'חומר' מעליו. ראינו אצל אסתר שהייתה עם אחשוורוש - 'ותלבש אסתר', זה היה הלבוש שלה ולא היא עצמה. היא הפשיטה את החומר מעליה. אותו דבר יעקב אבינו נעשה רוחני לגמרי והיה מקבל נבואה. ולכן כתוב 'ויוותר יעקב לבדו'. 'יעקב' זה השם הרוחני שלו, והוא לבדו בלי הגשמיות. וכש'יאבק איש עמו', זה היה רק התאבקות עם ה'גשמיות'. ה'איש' זה ה'חומר', ו'יעקב' זה ה'נשמה'. ולכן הוא הצליח. וזה מעשה אבות סימן לבנים. לכל דבר שבעולם יש כוח עליון שמנהיג אותו. כל אומה ואומה יש לה את המלאך שלה. ולכן דווקא 'ותקע כף ירך יעקב', כי זה המלאך שאחראי על המקום הזה. ולכן צריך להשתדל הרבה כדי לנצח את היצר הרע. שרו של עשוי עשה בכל כוחו להתחבר עם ישראל. אבל הוא לא הצליח. הוא הצליח טיפה ולכן 'ותקע כף ירך יעקב'. גם עכשיו זה ימים של מבחן, וצריך לעמוד בהם. אם אנחנו נזכה, עכשיו יעלה השחר ונגמרה הגלות, ויהיה אור - 'שובי שובי השולמית, שובי שובי ונחזה בך'. אומות העולם קוראים לנו 'שובו אלינו'. בואו נעשה ביחד חטאים'. אוי ואבוי. אך אין דבר כזה. עם ישראל נאבק בכל הכוחות שלו בעזרת השם, ויש ישועות גדולות בעזרת השם.

מי שרוצה לדעת כמה קשה קליפת 'גיד הנשה', אם חס ושלום אדם ניח בלילה את ידו על כף ירכו ויישן, יראה כמה חלומות רעים השם ירחם בר מינן. 'רבנו אפרים' כותב - כל אדם ייזהר שלא ישים ידו כשישן על 'גיד הנשה' מפני שבעלי חלומות יבהילהו. וכתוב ב'ספר חסידים' מעשה בשני בני אדם שהיו שונאים זה את זה, ואחד מהם מת ורצה המת לנקום בשונאו שהוא חי. בא אליו בחלומו ואומר לו 'מה אתה חושב, שהמתים לא יכולים להזיק?', ותפס לו המת את 'גיד הנשה'. למחרת התחילו לו כאבים וכל ימיו סבל מזה, ולא היה לו מנוחה לא יום ולא לילה.

שומרי שבת, והרב התחיל לשיר וכולם אחריו. באמצע השירה עצר הרב, חשב וחשב, ואמר 'השירה שלנו לא דומה לשירה הזאת...'. כולם לא הבינו מה הרב אומר. סיפר 'הסבא' שהוא נקלע פעם לעיירה אחת שהתגוררו שם יהודים בורים ועמי הארץ, והסבא משפולי חשב לחזק אותם בתורה ויר"ש. ישב שם כמה שנים, והיה לוקח את הילדים ועושה להם תלמוד תורה. היו שם שני ילדים פוחזים וריקים שעשו לו הרבה צער והיו מקלקלים את הילדים האחרים, והיה חייב להוציא אותם מהתלמוד תורה. והם, תוך זמן קצר, הלכו לכל מני עסקים מפוקפקים ולגניבות. וידוע, כשמתחילים לרדת, אז אין מעצורים ויורדים לתהום מהר. יום אחד הם שמעו שיש בארמון של המושל אוצר נדיר ויקר. חשבו לעצמם שאם זה יהיה שלהם, יהיה להם מנוחה כל החיים ולא יצטרכו לעבוד. עשו הכנות והצליחו לחדור לאוצר, והכסף היה כבר בידיים, אך לבסוף תפסו אותם. עשו להם משפט, והכינו להם דוד גדול ובתוכו צֶפֶת בוער, והתכוונו להשליך אותם בפנים. באו כל הקהל לִצְפוֹת בכך. בא לשם גם הכומר שהביא איתו צֶלֶב. אמר להם 'תשמעו. אם אתם מוכנים להיות נוצרים, ותשתחוו לצלב ותנשקו אותו, תינצלו. אם לאו, בתוך הזפת הבוער תיכנסו'. הם היו אוהבים את הקדוש ברוך, ואמרו לכומר 'תן לנו לחשוב על כך', ובינתיים עשו ויודיו גדול, ואמרו לכומר 'איפה הצלב? תביא אותו'. שמח הכומר והוציא להם צלב גדול, וכולם חשבו שעכשיו הם יהיו נוצרים. הם תפסו את הצלב ואמרו בקול 'זה שֶׁקֶר! והשם אמת! שברו את הצלב ודרכו עליו. וכשלקחו אותם לשריפה, הם היו שרים 'ישמחו במלכותך שומרי שבת וקוראי עונג...'. ואמר הסבא משפולי לתלמידיו 'עכשיו הם שרים זאת שם בחשק, ואנחנו

נשיר איתם כאן גם כן. וכל המסירות נפש שעשו השניים האלה, היה לכבוד שמו יתברך. רואים כמה אפילו הפשוטים שבעמ"י מוסרים את עצמם לכבוד השם יתברך.

חכם נתן סאלם ע"ה - הוא היה מלמד תינוקות איזה תקופה, ואבא שלי למד אצלו בתור ילד, ואמר לי שלמד אצלו ושהוא היה מורה שאין כמותו, וכל מעשיו לשם שמיים. היה לו תלמוד תורה והוא היה מסדר ודואג לכל. היה גאון גדול וכן של גאון גדול, ומקובל אלוקי. חכם עובדיה אמר שהיה הולך לשמוע את אבא שלו בימים נוראים, ואף אחד לא רצה ללכת למניין אחר וכולם רוצים ללכת להתפלל עם המקובלים, בגלל רבי אברהם סאלם שהוא החזן, ואי אפשר היה לעזוב את הקול שלו הנעים.

הוא היה משמש בקודש את הרב ידיד הלוי שהיה הרב של 'שכונת הבוכרים' והיה גאון אדיר. התנו ביניהם שמי שייפטר קודם, יבוא ויגיד מה הולך בעולם העליון. מטבע הדברים נפטר הרב ידיד קודם. יום אחד, ר' נתן סאלם רואה בחלום שלו, שהוא נמצא בחצר ביהכ"ס 'אברהמוף', והייתה שם חתונה, ועורך הקידושין היה ר' יהושע שראבני. אמרו לר' נתן שהרב ידיד מחכה לו בביהכ"ס 'צופיף', ששם היו לומדים יחד. ממשיך ר' נתן לראות בחלום שנגמרו השבע ברכות, והוא הולך לביהכ"ס 'צופיף' ורואה את חכם ידיד ושואל אותו 'מה כבודו עושה פה? אתה שייך לעליונים, לא לתחתונים?' ענה לו 'לא התנינו בינינו? באתי להגיד לך מה הולך בעולם העליון. אין לי רשות לדבר הרבה. עומק הדין חריף מאד וקשה מאד. לא מוותרים על קצוץ של יוד. אך, מי שלומד תורה ויש לו גם עוונות, הוא לא צריך גהינם. יש מים מיוחדים שרוחצים אותו בהם, וכל העוונות נעלמים'. המשיך ואמר לו 'בוא ותראה'. היה על השולחן ספר 'חוות יאיר', והיה עליו כתם שומני עמוק שעובר בכריכה מצד לצד. לקח מים ומרח אותם על הספר, ויצא כל הכתם משני הצדדים. אמר לו 'אתה רואה? נקי! ולא כואב כלום'. מי שלומד תורה, אותו אדם כבר ספוג ברפואה. ראיתי את הסיפור הזה כתוב. ויום אחד נסעתי עם חכם אברהם סאלם לניחום אבלים, וחזרנו יחד ברכב, ושאלתי אותו על המעשה הזה, וחכם אברהם אישר שאביו סיפר להם על המעשה הזה של החלום בדיוק כמו שסיפרנו. רואים איזה כח יש ללימוד התורה.

ציון נתן אפרת - ראינו לאורך כל הדורות שהתורה מגינה על עם ישראל מהדברים הכי קשים ומהגזירות הכי נוראות. חזון אי"ש פעם התבטא ואמר, כל זמן שרבי ברוך בעאר מקמניץ ורבי שמעון שקופ בחיים, הצורר הנאצי לא יכול לפגוע בעם ישראל, כי הם המתמידים הגדולים, והם עמלי תורה ללא גבול, ולכן יש רחמים גדולים בעולם בכוח התורה. נכון שהתפילות והצדקות זה חשוב, אבל כשיש את התורה, התפילות והצדקות מועילות הרבה יותר והכל מצליח בכוח התורה. התפילות והצדקות יכולות לפעול פעולתן מכוח התורה הקדושה.

סיפר ר' שלום שבדרון, שבתחילת השואה בעיר 'וינה' באוסטריה, הגיעה איזו אישה לר' יעקב טייטנבוים, והיא אמרה לו בבכי שלפני שבועיים לקחו לה את הילד שלה, והיא מחפשת אותו בכל המקומות ולא מוצאת אותו. אמר לה 'תבטיחי לי שאם תמצאי אותו, תקדישי אותו אך ורק לתורה, ושהוא ילמד תורה, וכך הוא יינצל'. הבטיחה לו, וככה היה. אחרי שבועיים מאותו הרגע שהבטיחה לרב, בא לה בראש רצון להיכנס לתחנת המשטרה. נכנסה וצעקה 'תביאו לי את הילד! תביאו לי את הילד שלי!'. ניסו לגרש אותה, אך היא לא וויתרה, ובסוף נתנו לה את הילד שלה והיא הלכה משם. כל זה מכוח התורה שהוא כוח אדיר שאי אפשר להבין את זה. סיפרתי לכם שבבקריום היה איזה זמן שהייתי נוסע עם חכם בן ציון אבא שאול לשיבת 'פורת יוסף', היה זה הסעה של ילדים לתלמוד תורה. המלווה של ההסעה בא באחד הפעמים לחכם בן ציון ואמר לו 'תראה, אני עובד קשה מאד. כל יום אני צריך להוריד ילד מההסעה ולהעביר אותו את הכביש, ויש פה 'מלמד' ואני אומר לו 'תעזור לי קצת', והוא לא מוכן ואומר 'זה לא העבודה שלי'. חכם בן ציון אמר לו 'אני לא מבין מה הוויכוח בכלל? לזכות להוריד וללוות ספר תורה... ילד שלומד תורה... כשפותחים את הטנדר זה כמו 'פתיחת ההיכל', וכשמוציאים את הילד זו זכות הכי גדולה, זכות של לימוד תורה. על זה לא מתווכחים בכלל, וכמה שאתה יכול לחטוף ולעשות, תעשה'.

בשנת תרצ"ג עלה הצורר הגרמני לשלטון, וזה היה שבע שנים לפני שהוא פתח במלחמה. בינתיים הוא הכין ובנה את הצבא למלחמה. באותם הימים הוא פרסם את הספר שלו על התוכניות בדיוק איך להשמיד ולהרוג ולאבד חס ושלום. הוא כתב את זה עוד קודם כשהוא היה בבית הסוהר, אך באותם הימים הוא עדיין לא פרסם. העולם היה רדום ואוהב שקט. במקום שבאותו רגע ירצו לו את מוחו, את ראש הנחש הארוך, אדם בטבעו מעדיף להעביר את הזמן ומשכנע את עצמו שעכשיו טוב ובוא נעזוב את זה ונמשיך ככה. הכל זה עילת העילות וסיבת הסיבות. ואז סמוך לפטירה של ה'חפץ חיים', כמה חודשים לפני הפטירה שלו הייתה חדרה גדולה בעולם היהודי, שאלו את ה'חפץ חיים' 'האם באמת אותו רשע יצליח להוציא זממו לפועל?', ה'חפץ חיים' היה חלש ואמר להם 'מלחמת העולם הראשונה הסתיימה כבר לפני חמש שנים. ומה שהיה במלחמת העולם הראשונה זה 'משחק ילדים' לעומת מה שיכול להיות במלחמת העולם השנייה עכשיו'. במלחמת העולם הראשונה נהרגו רבבות יהודים, וסבלו מחרפת רעב, נעקרו ממקומם והייתה בעיה גדולה. ועל זה אמר ה'חפץ חיים' שזה משחק ילדים. הוסיף ואמר להם לילדים 'קינדרלך, תשמעו לי ותאכלו הרבה חמאה ותאכלו דברים מחזקים כדי שיהיה לכם כוח לשרוד את המלחמה'. היה שם משהו שהיה מחייך כשאמר ה'חפץ חיים' את דבריו. אמר לו 'גם כשתראה את הדברים תחייך? אל תחייך. אני אומר דברים שהם נכונים. אני רואה 'עננים שחורים'. והוא ראה מה שעתיד להיות. אז אמרו לו 'מה יהיה עם עם ישראל? איפה נברח ומה נעשה?'. אמר 'לארץ ישראל הוא לא יצליח להגיע'. וראינו פה את חכם יהודה פתאיה וחכם סלמן מוצפי איזה תפילות עשו. חכם סלמן מוצפי כל יום היה בקבר רחל' ואיזה בכיות היו שם מתחילת הלילה עד סוף הלילה. וחכם יהודה פתאיה איזה תפילות עשה. לקח מטוס ועשה הקפות באיזה בכיות, איזה שק ואפר. האדמו"ר מהוסיטין היה בוכה בתפילות והוא הלך לקבר 'אור החיים הקדוש'. אמר להם 'עכשיו אני רואה שיהיה טוב'. אמרו לו 'איך ראית?', אמר 'אני רואה שם הו"ה על הקבר'. הוא היה אדמו"ר של רבי יוסף וולטון, והוא סיפר לי זאת. הם עשו דברים גדולים כדי לעצור את הצורר שם במצרים-את 'רומל'. והמלחמה והשואה לא הגיעה לפה. הרב מפונביץ' היה הרבה עם ה'חפץ חיים' והוא שימש אותו. כשהגיע לפה לארץ ישראל אחרי השואה, אמרו עליו 'אוד מוצל מאש'. הוא ובנו יחידו ניצלו, ואשתו עם שלושה ילדים נשרפו ב'אשוויץ'. בפונביץ' קהילה שלימה שכללה תלמודי תורה, ישיבה קטנה, ישיבה גדולה, כולל אברכים ומוסדות, כולם עלו על המוקד. הוא היה קרוב לגיל 60 כשהגיע לכאן והתחיל לבנות הכל מחדש. פה הקים את ישיבת 'פונביץ' ובנה את כל עולם התורה. כשהתחיל לבנות את ישיבת פונביץ' היה זה ממש כשהנאצים התקדמו בכיבושים. היה להם קצין מוכשר פה שאמר שאף אחד לא יכול להימלט מהם. אומר הרב מפונביץ' שהם היו פיקחים, וגם סיפרו לנו את זה הרבנים רבי יצחק כדורי וכל הרבנים, שהם היו פקחים הנאצים'. הם התחברו עם שמעאל ועשו ברית עם המופתי המוסלמי של הר-הבית, ולקחו ממנו את כל הכתובות של היהודים ושל כל החנויות בכל מקום ומקום, והכל הוא נתן להם. הוא אמר שייכנס וישמיד את כל בתי היהודים וייקח את השלל. וה'מופתי' נתן להם רשימה, והייתה צרה נוראה. הרבנים היהודים ידעו מכך. רבי יצחק כדורי אמר שהיו ב'פורת יוסף' תפילות עד לב השמיים. עוד אמר שכל ראשי הציונות שהיו פה תכננו איך הם לוקחים מטוסים ובורחים. אבל התפילות הנוראות, משמרות של שלושה ימים ושלושה לילות הצילו את המצב.

הרמח"ל כותב באגרות הרמח"ל - העצה היעוצה לכל קהילת קודש בני 'איטליה' להינצל מאויבינו ושונאינו שקמים עלינו, זה ללמוד תורה ברציפות בלי הפסקה. ב'זוהר הקדוש' פרשת ויצא הוא מביא זאת. בעוד שהקול של התורה לא נפסק, יכולים לעמוד נגד הקליפות ולהכניעם. לכן מה הוא עשה?, הוא תיקן משמרות ללא הפסקה של לימוד 'זוהר' יום ולילה לא ישבותו, ואז לא הייתה שום

גזירה. גם אנחנו עושים את זה לפני ל"ג בעומר בבת-ים כבר שנים, שבמשך שבוע ימים רצוף גומרים כל הזוהר'. גם בלילה אנחנו עושים זאת. יש למשל ב'מירון' וב'קברי האבות' גם כן קריאת 'זוהר' ברצף, אבל רק ביום ולא בלילה. זו זכות גדולה. רב האר"י אומר- שלושה דברים כאשר האדם אומר אותם, הם מכפרים עוונות והם מבטלים את הגזירות. דבר ראשון- 'עקדת יצחק'. זה אחד הדברים הגדולים, ואין נחת רוח לפני השם יתברך כמו שזכרים 'עקדת יצחק'. ב'ילקוט ראובני' כתוב בשם ספר 'שערי צדק'- כשאדם אומר פרשת 'העקידה', נפתחים השערים של 'פתר', 'חוכמה' ו'בינה', ויורדים רחמים גמורים ומבטלים הדינים, והקדוש ברוך הוא לוקח את המקטרגים ועוקד אותם, וסותם להם את הפה שלא יוכלו לקטר על עם ישראל. כמו שכתב הגאון יעב"ץ- פרשת העקידה לפני התפילה מונע גזירות קשות מכל עם ישראל. ב'שער הליקוטים' הרב מביא פירוש על כל 'פרשת העקידה'. דבר שני זה 'פיטום הקטורת'. כתוב ב'זוהר' שאם אנשים היו יודעים מעלת 'פיטום הקטורת', היו שמים אותו כתר על ראשם. וגם 'פרשת הקורבנות' שכתוב על זה ב'זוהר' ו'ירא', שזה מבטל כל הגזירות הקשות.

ראינו מה היה שנה שעברה כשהיינו במצב הכי קשה בעולם, שלקחו ככה לשחוט ולשים אותם בתוך תנורים כשהם חיים, ולקחת תינוקות ולקחת אנשים ולהתעלל בהם. מה לא עשו הישמעאלים האלה, ואיזו צרה גדולה הייתה. והנה עכשיו יש טיפה ישועה, אבל זה לא אומר כלום. עכשיו ברוך השם נתנו מכות גדולות לח'זבאלות' ול'סוריה' ועוד. רואים שזה רק יד השם. אדם יכול להגיד 'זה כוחי ועוצם ידי??', אין דבר כזה. ראינו 'כוחי ועוצם ידי' מה שהיה ב'שמחת תורה' שנה שעברה. איזה כוחי?, אלא זה הכל רצונו יתברך והכל זה רחמים ממנו. ולכן הכל תלוי בנו, ובתורה. כשאנחנו נלמד תורה, לא יהיה שום צרה. צריך לדעת את הדברים האלה. הרב מפונוביז' באותו הזמן שם 'הנחת אבן הפינה'. שאלו אותו 'זה עכשיו הזמן בתוך המלחמה?'. אמר להם 'ראשית, אדרבה, זה הזמן לבנות, וזה הזכות של התורה. ה'חפץ חיים' אמר שבארץ ישראל יהיה בסדר, ואני מאמין בזה בלב שלם וה'נאצי' לא יכול לבוא לכאן'. אמרו לו 'אבל ה'נאצי' פה. תסתכל איך הוא דוהר'. אמר להם 'הוא לא יבוא. אני יודע שמה שמוציא מהפה ה'חפץ חיים', יתקיים. זה הבטחה של ה'חפץ חיים', וזכות התורה תגן'.

ר' אליהו לפיאן אומר שלפני שהנאצים כבשו את אירופה, היה לר' אלחנן וסרמן עוד כוח כדי לברוח. אמרו לו 'בוא מהר...'. אמר 'אני לא אעזוב את כל הצאן בלי רועה. כל הקהילה הקדושה וכל התלמידים, לא אעזוב. ומה אתם חושבים? שכל מי שירצה לברוח יינצל? לאיפה שהוא יברח, אם צריך לתפוס אותו, יתפסו אותו לבסוף. אני שמעתי מהרב'ה (הכוונה ל'חפץ חיים')- חבלי משיח יהיה שלושה שלבים- שלב ראשון זה 'מלחמת העולם הראשונה' שכבר עברנו. השלב השני 'מלחמת העולם השנייה', והמלחמה הראשונה היא משחק ילדים לעומת המלחמה שאחריה. אבל עדיין לא ייפגע כל העולם. השלב השלישי- 'מלחמת גוג ומגוג' וזה המלחמה השלישית והיא תקיף את כל העולם'. ככה אמר לו הרב'ה ה'חפץ חיים'- 'ושם לא יהיה לאיפה לברוח. וצריך לדעת, שהניסיון הגדול של 'חבלי משיח' זה ניסיון של רוחניות. זה המלחמה הקשה'. והיום רואים את זה, כל המכשירים וכל הטומאה, והטכנולוגיה זה נורא ואיום.

ב'זוהר' וגם מהרח"ו 'בעץ הדעת טוב' כתוב שכל מה שהיה עם 'אָדום' זה כלום. מה שיסבלו מהישמעאלים בגלות האחרונה זה הכי קשה. אנשים חושבים- מי זה ישמעאל?, הם יכולים עלינו?, הרי יש את 'אמריקה', 'רוסיה' 'גרמניה' 'צרפת' 'בריטניה' 'סין', מעצמות עולמיות... אך רבי שמעון בר יוחאי יודע בדיוק מה קורה. הרי כל ארגוני הטרור דעא"ש וכו' יש להם חרב קטנה, וכולם בורחים מהם. ב'ילקוט שמעוני' כתוב 'קומי אורי כי בא אורך'- אמר רבי יצחק, שנה שמלך המשיח נגלה, כל מלכי אומות העולם מתגרים זה בזה. והנה מלחמה עולמית, מלחמה שכל אומות העולם מעורבות. מלך פרס מתגרה במלך 'ערבי'. פרס זה 'איראן', וערבי זה 'סעודיה'. ורואים את זה. 'סעודיה' הולכת לארם. ומי זה ארם?, זה ה'אמריקאים' אותיות 'ארם'. כל אומות העולם רועדים ומפחדים מהאירנים. עוד רגע, עוד שבועיים שלוש הוא מסיים את הפצצה הגרעינית שלו, ואולי אפילו כבר סיים. וזה לא פשוט. ברגע שרק יהיה לו את זה, הוא נלחם. כי הוא יודע שאם לא, עוד רגע יהרגו אותו. רואים שהעולם הולך לקראת דברים גדולים ולא פשוטים. מה אנחנו צריכים עכשיו?, לעשות תורה כמה שאפשר וקבלות.

ה'חפץ חיים' נפטר - 1934
גודל עשירותו, כך היה גם גודל קמצנותו. ולאט לאט נהיה לו קמצנות מושחתת שהעבירה אותו על דעתו, עד שהפך אותו לאיש רע מעללים. עד שמלבד שהתקמץ לתת מטבע, הזהיר את אנשי ביתו לא לפתוח לאף אחד את הדלת, אפילו לאנשים רעבים וצמאים לא לתת להם לחם ומים. עניי העיר היו רגילים לפסוח על ביתו, כי ידעו שממנו לא יצא כלום. ויהי היום, בא אליו איזה עני מחוץ לעיר שלא הכיר אותו. ראה וילה יפה, וחשב לעצמו שכנראה גר פה איזה עשיר וכדאי לדפוק בדלת. דפק בדלת, אך לא פתחו. עד שדפק הרבה ופתחו את הדלת. אמר העני 'תעשה טובה, אני באתי מחוץ לעיר, וכבר כמה ימים לא אכלתי. תעשה טובה, תן לי משהו'. בינתיים העשיר היה יושב על 'סיר הבשר' ואוכל את מה שהכינו לו וצעק 'תלך הביתה!'. העני בכה והתחנן שייתן לו לאכול. העשיר המשיך לומר לו שיצא מהבית, אך העני לא יצא, ולבסוף, טרק עליו את הדלת, והעני בוכה ומתעלף. ראתה זאת אשתו של העשיר, ועזבה את הבית, ואמרה לבעלה 'אני יותר לא יושבת אתך'. לבסוף נתן לה גט. לימים, העשיר הזה נהיה עני עד כדי כך שלא היה לו מה לאכול. יום אחד, היה עשיר אחד גדול באיסטנבול שקראו לו ר' חיים, והוא נטל ידיו לסעודה. דפק אצלו איזה עני שהתחנן ואמר 'אני רעב, ולא אכלתי כמה ימים', והיה רזה ומצומק וחלש. אמר לו ר' חיים 'לא אתן לך פרוסה, אלא אתן לך את המנה שרציתי לאכול...'. העני אכל ושבע ושמת. נתן לו גם צידה לדרך וכסף, וביקש שיברך להשם. כשיצא העני, ר' חיים העשיר התחיל לבכות בכי גדול, וגם אשתו בכתה בצד השני. שאלה אשתו 'ר' חיים, למה תבכה?'. אמר 'איך אני לא אבכה? אני מכיר את העני הזה. זה היה פעם עשיר גדול, ואני הייתי עני ובאתי אליו רעב מאד, והוא זרק אותי החוצה בביזיון. אך עכשיו, השם הפך את הגלגל. ונתתי לו לאכול, ולא ידעתי למי אני נותן, ורק עכשיו שיצא הכרתי אותו, ולכן אני בוכה'. בכתה אשתו ואמרה 'ואני הייתי בעלת הבית. אני עזבתי אותו וברחתי. תראה איך השם זיווג בינינו'.

צריך גם לדעת, הרבה חושבים שגלגל שחוזר בעולם זה רק בעיניי כסף. אבל אומרים לאותו אחד- תתנהג גם יפה, ואל תבזה אף יהודי, ותמיד תנשק ותחבק ותדבר טוב.

היה מעשה שהביא הבן איש חי, על בן אכזרי אחד, מלבד שלא דאג למחסורו של אביו, הוא הוסיף חטא על פשע וגירש אותו מביתו לישן ברחובות. הגיעו ימי החורף, ואותו הזקן קפא מקור. בא יום מן הימים, והוא רואה את נכדו חביבו, בנו של אותו בן אכזר. קרא לו הסבא, וביקש שיביא לו בגד חם. אם הוא לא מכניסו לבית, לכל הפחות שיתן לו איזה בגד חם. בא הנכד וסיפר לאבא שלו מה אומר הסבא. ציווה האב לבנו שיעלה לעליית הגג ויחפש שם בגד ישן ויביא אותו. לקח הבן סולם ועלה. הביא בגדים ישנים, עד שמצא מעיל חם ישן. לקח מספרים וחתך את המעיל לשניים. תמה האב בפניו למה עשה דבר כזה? אמר הבן 'אני נראה לך אכזר? אלא אני דואג לך כשתזקין, גם אותך אני אזרוק החוצה. וכשתבקש ממני בגד חם, אכסה אותך בחצי הזה...'. שמע האב את דברי הבן החכם, ומיד רץ לאביו ופייס אותו וחייב אותו וביקש שיחזור לבית. זה לא פשוט. אדם ידע לו- זה איך שאדם מתנהג, כך יתנהגו איתו.

לע"נ - הרב שלום אהרון בן רחל, חכם שלום הכהן בן תפחה מלכה, הרב שמעון בן חביבה, הרבנית שלמית רחל בת מזל, יעל טוהר בת נוגה, שאול בן רחל ופורטונה בת רבקה, מורד בן פרידה, זקי יצחק בן פרידה, נהט עליזה בת אסתר, רחל בת גר, פרידה פירדוס בת מנט עליזה, זיווג הגון- משה חיים בן סטלה אסתר, יעקב ישראל בן שושנה, יניב בן שושנה, ורד בת בתיה, בריאות ונחת ל - רבקה בת בסמדה, זקי בן סטלה אסתר, שושנה בת רבקה, סטלה אסתר בת מנט עליזה, סלים בן רחל, ישראל הרצל בן ביה, אברהם בן לינדה, רינת שרה בת שושנה, רחלי בת רינת שרה, שמואל בן רינת שרה, אבישי בן שלמית זש"ק- ששון בן רונית ברכה, מירי בת סוזן, שי שלמה בן חנה, רפאל נתנאל בן טלי, שרה בת חנה, רינת שרה בת שושנה, מרדכי בן סטלה אסתר, אסתר בת בתיה, מאיר הראל בן יונה